

*Янголи сплять,
І бачать у сні ті дні,
коли вони були людьми, як ми...*

Гурт #KHORTA,
«Янголи сплять»

Корній Д., Тарасенко Т.

К67 Крила кольору хмар : роман / Дара Корній, Таміла Тарасенко ; худож. О. Шкаврон. — Крихівці : Видавництво «Магура», 2025. — 344 с. : іл. — (Серія «Янголи ніколи не сплять», ISBN 978-617-8177-30-0).

ISBN 978-617-8177-29-4

Людський світ існує як протистояння. Та водночас — це рівновага між добром і злом, темрявою та світлом. У зламні моменти ця рівновага може порушитися, і тоді доля світу завмирає на шальках терезів. Аж раптом у цей двобій втручається третя сіра сила — загадкова і таємнича, яка ще, здається, не зробила остаточного вибору.

Дівчина Аделаїда, на перший погляд, звичайна львів'янка. Вона навчається на психолога, а у вільний час підробляє в нічному клубі "Темний янгол". Та не все так просто. Вона має приховану природу, пов'язану з чимось давнім і невленим, чимось, що існує на межі світла і тіні. Настає час, коли Аделаїда повинна зробити свій вибір, від якого залежить майбутня рівновага світу.

Письменниці занурюють свою героїню, а разом і читача, у небезпечний вир авантюрних подій і безумних ризиків, де упирі й божевільні колекціонери душ, вовкулаки, темні, білі та сірі янголи підстерігають шокроку.

Для старшого шкільного віку.

УДК 821.161.2

ISBN 978-617-8177-30-0 (серія)

ISBN 978-617-8177-29-4

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО «МАГУРА», 2025

ПРОЛОГ

Випадковість — це прихована присутність Бога

— Бабуню-бабусечко, ну ще одну історію, будь ласка. Страшнючу. І я обіцяю, спатиму, як янголя, аж до ранку... Чесне слово!

Худеньке кирпате дівча, надто дрібне на десятирічний вік, щиро просить стареньку бабуню Ядвігу, зазираючи їй в очі. Зеленкуваті оченята, світлі кучерики довкола мініатюрного личка, відкритий усміх на яскравих вустах — дівчинка дуже нагадує янгола з листівки чи... зі стародавньої картини.

Очі малої благально дивляться на стареньку. Та усміхається, пригортає онуку своїми сухими кістлявими руками до серця. Мала не пручається. Бабуня її любить, бабуня її не скривдить. Вона теж любить свою бабусечку. Дуже-дуже любить і потай хвилюється через те, що та вже аж така старенька. У бабуні ж, крім «малої горобахи» — то так вона онуку ніжно називає, нікого нема. Зрештою, і в самій Адки, крім бабуні — майже нікого.

Тато й мама? Колись були. Тобто мама досі є. А от батько... Свого татка Адка ніколи не бачила. Мама говорить, що його вбили якісь грабіжники ще до Адчиного народження. Бабуся Ядвіга — то мама її батька, і вона розповідає геть інше. Був такий час, що мала Адка просто замучила стару питаннями про тата: яким був, що любив, а що — ні. Бабуня неохоче розповідала про сина.

Говорила, що непутящий був, любив чарчину і випадково втрапив під машину. Так і загинув.

На могилу до батька вони не ходять. Тому що його могила далеко-далеко — на краю світу. Але нічого, от Адуся виросте, вивчиться, знайде гарну роботу, заробить купу грошей, візьме бабуню і вони разом поїдуть до тата на могилу. Вона хоче побачити таткову могилу. Чому? Сама не знає. Може, для того, щоб переконатися: усе в неї, як у інших дітей — і мама є, і тато, хай колись, але був.

А може, ще ось чому. Її однокласниця та подруга Юлька теж не має тата. Зате знає, де той похований, і коли аж украй непереливки, біжить на цвинтар і розмовляє з ним. Ада на власні очі бачила і навіть одного разу підслухала. Але нікому про це не розповіла. Бо Юлька не тому це робить, що скиглія чи дивачка. Мама Юльки, як і Адусина, до речі, має нового чоловіка. Юльчин вітчим любить випити. І от, коли нап'ється, починає збиткуватися над усіма, хто під руку нагодиться. Потрапляють зазвичай усі домашні. Спасу від нього нема. Юлька пробувала ховатися — то під ліжком, то на груші, а одного разу навіть у вулику старому укрилася. Іноді це допомагає, але коли вже вітчим її знайде, то... Без пояснень чи погроз починає бити. Заломлює руки, затуляє дитині рота, щоб не верещала, тягне до хати та... Вітчим уміє «правильно виховувати». Синців та ран на тілі не залишає. Юльчина мама, тьотя Света, це називає «професіоналізмом», як на Адку — це тупізм. Він колишній мент. А менти рано йдуть на пенсію. Тьотя Света жаліє чоловіка і називає такі його прояви люті «психічними розладами». Тоді чому ті психічні розлади не лікувати, а дозволяти зганяти гнів на дружині та пасербиці? Він колись усіх їх повбиває.

Бабуня каже, що Ада ще малá і багато чого не розуміє.

Ага, гарну відмовку придумали дорослі. Як тільки доходить справа до серйозного, то відразу чуєш: «Мала ще. Хай молоко на губах обсохне». Тю на них. А от Юльку Адці й справді дуже шкода. Єдине місце, де вітчим малу Юльку не рухає — то цвинтар. Одного разу, коли той знову не на жарт розійшовся, ноги самі понесли дівча на кладовище. І, о диво, вітчим за малою не побіг. З'ясувалося, у нього алергія на хрести. Йому на кладовищі чорти рогаті ввижаються. От і стала Юлька переховуватися від п'яного вітчима на цвинтарі. Отак сідала на могилу батька та розмовляла з ним.

Адка навіть трохи заздрила Юльці. Бо єдиний, хто вислуховував, не питав, не повчав, а просто співчутливо огортав цвинтарною тишею, був хрест на могилі Юльчиного тата. От тому Адка і мріє: хоч один разочок побачити батьків хрест, побути на батьковій могилі, поскаржитися йому на маму, яка заради нового чоловіка скинула її на стару бабуню. І навідувала доньку лишень на великі свята... Спочатку малій здавалося, що мама зараз, цього разу точно, забере її із собою, і вони житимуть у великому місті довго й щасливо: вона, мама, маленький братик, якого Адка дуже-дуже любить, хоч і бачить так само зрідка, як маму, і нехай дядя Вася з ними живе, бо ж він рідний тато братика. Дядя Вася непоганий, як порівняти до Юльчиного вітчима. Принаймні не б'ється. До всього від нього досить гарно пахне дорогим одеколоном та тютюном. Але мама доньку не забирала, щоразу шукаючи нові та нові відмовки, аж поки Ада не перестала й проситися до міста.

Скільки всього розуміє дитина, коли їй десять років? Адка себе про це не запитувала, вона розуміла та бачила аж забагато, як на свої літа. Бабуня інколи її називала «стара мала».

— Ой, Аделаїдочко, моя маленька... — то тільки бабусі дозволялося так її називати. Бо для решти світу вона була Адкою.

Сама ж себе називала Адусею, Адочкою. — Моя солоденька, та хіба можна страшні історії слухати на ніч? Он місяць уповні, підглядає. Наслухаєшся, спати не будеш.

І коли це вона не спала? Навпаки після почутого завжди спить-ся міцно і сниться щось хороше. Вона точно знає, що хороше, бо на ранок сну не пригадує. Якби снилися жахи, то кричала б уві сні — а таке навряд забудеш.

— Буду-буду спати. Обіцяю! Будь ласочка. Я так тебе люблю, бабуню! — і Ада цілує стару в помережену зморшками щоку. Хіба можна відмовити?

— Ох, бешкетниця. Та ти усі сільські бувальщини ліпше від мене знаєш.

— Не всі, не всі! Бабуню, а ти колись казала, що розповіси мені про вдову Горпину, коли я підросту. Розкажи, прошу. Я вже підросла.

— Про вдову Горпину? — бабуня завагалася.

То була геть недитяча бувальщина. Хоча, може, якщо вона розкаже малій цю історію, та хоч трохи налякається і перестане аж так любити страшні оповіді. Он інші дівчатка, сусідські, про принцес та замки воліють чути, а цій подавай жахайлики.

— Та що з тобою вдієш, не відчепишся ж! — примирливо мовила Ядвіга. — Слухай.

Ада плескає задоволено, біжить до вимикача, щоб загасити світло, та навпомацки пірнає під ковдру.

Бабуся зітхає. Знає, що то такий ритуал: страшні історії мають розповідатися вночі й обов'язково в темряві.

— Жила собі на світі білому вдова Горпина з двома дітками, — починає бабуся. — Так сталося, що чоловік її рано пішов з життя. Влітку втопився у сільському ставі. Було то посеред дня. Різні чутки ходили. Одні стверджували, що судома вхопила, коли

купався. Дехто лякав річковими русалками, мовляв, залоскотали до смерті хлопа. Хоча які там русалки посеред білої днини і чи взагалі вони існують? А ще були мудрагелі, котрі казали, що то він через жінку зі світу пішов. Начебто довела. Та то була неправда.

Любила Горпина свого Устима палко. І так побивалася за ним, що на похороні аж трійко людей її від могили відтягали, ледве за чоловіком у яму не скочила. Діти ще дрібні були — три та п'ять рочків — не зовсім розуміли, що відбувається... Але всі плакали — і вони ридали, всі кидали землю на труну — і вони по жменьці кинули.

Поховали Устима, поставили на могилі хрест, хоч старі люди і казали панотцю, що не можна цього робити, бо, мовляв, загинув чоловік наглою смертю і душа його неупокоєна. Ховати таких слід біля перехрестя чотирьох доріг і ставити хреста, аж коли рік міне.

— А чому, бабуню? — запитує Адуся. Вона і справді не боїться, їй і справді цікаво.

— Душа людини, яка померла наглою смертю, кажуть старі люди, вважається неупокоєною. Тіло померло, а душі ще не час — і на небо не пускають, і до пекла не приймають. То бідолашна душа мусить निकатися невідпущеною по землі аж рік. Відбувати покуту.

— Не справедливо це! Устим не зумисне ж втопився. Пра? — мала пробувала розібратися.

— Так, дитино, і не зовсім так, — каже бабуня. — Устим не маленький, і йому нянька не потрібна. Мав сам знати, що одному посеред літа, в спеку, в холодну воду лізти не можна. Корчі вхоплять і... Ох, дитино! Є певні закони, і їх слід дотримуватися.

— На все свій час, бабуню? — перепитує мала.

— І на всіх свій час! — відповідає старенька. — Тож поховали Устима, а Горпина щодня на могилу бігає. Так любить і так за чоловіком тужить. Припаде губами до хреста і щось там шепоче.

Люди аж боялися її стали, сторонитися. Здуріла від горя зовсім жінка, про дітей геть забула, до церкви не ходить, худобу та город занедбала. Навіть панотець пробував її повчати. А вона йому на те: «Поверніть мені чоловіка, панотче! Ви ж із Богом розмовляєте, він вас почує!» Ну що тут скажеш? Вже й панотець зрозумів — марна справа.

Минав час, і раптом сусіди помітили перемену в Горпині. Вона рідше стала на цвинтар бігати, навіть щось по господарству почала робити. І їсти дітям наварить, і попере, а тоді сяде біля криниці й співає: «Виринь-виринь, мій миленький, хоч на годиночку, дам я тобі їсти й пити, і периночку». І такий тужливий то був спів, що люди старалися чимскоріше пройти повз обійстя удовиці.

Люди звикають до всього, звикли і до дивацтв Горпини. Тим більше, що дітей вона не зобижала, а те, що сама трохи розумом зрушилася — то хто се направить, якщо навіть панотець не годе, ані молитви його, ані церковні дзвони?! Ніхто не знає, скільки часу то тривало — п'ять тижнів чи пів року, але Горпина мало-помалу почала до тямки вертатися. Вже й співати дивацьких пісень кинула, і до церкви щонеділі на службу ходила. Але тут нове лихо жінку спіткало. Дуже худнути почала. Наче якась напасть до неї через пережите горе причепилася — так тямучі люди говорили. І от колись красива жінка, схожа на рум'яне наливне яблучко, враз перетворилася на таку суху, що здається, її вітерцем могло здути. І до бабок Горпина навідувалась, і різне зілля пила, і на прощі ходила, і службу Божу в сорока церквах за здоров'я замовляла, свічки ставила — нічого не допомагало.

Уже й до смерті стала готуватися. Бо на силі геть-чисто підупала. Найбільше, на що жінку вистачало, то ввечері до воріт вийти та подивитися на захід сонця. Схоже, що вона скоро теж за Устимом піде. Дітей тільки шкода, бо кому сироти на цьому світі треба?

Якось одного вечора проходив повз удовину хату старий чоловік — сивий бородань із ціпком у правиці та клунком за плечима.

— Доброго здоров'ячка, славна пані!

— І вам най здоров'я прибуде, дякую на добрім слові, — прожебоніла жінка.

— Чи дозволиш мені у тебе на ніч залишитися? — запитав старий. — Я йду здаля, ноги стомилися, а дорога ще далека. Тож ніч мене наздожене в полі, а там, сама знаєш — і твердо спати, і холодно лягати, і вогко вставати.

Горпина замислилася. Чи гоже одинокій жінці, удові, котра носить жалобу по чоловіку, приймати у себе чужинця? Що люди скажуть? Але то була тільки мить вагання. Махнула рукою. А що вони скажуть? Вона й так не жалеє, а старий виглядає безпечним, та й добрий вчинок наостанок зробить. Мо', старий за неї колись у церкві свічку поставить, згадавши.

Старому Горпина постелила в сінях, на лаві. Той не знав, як дякувати, бо жінка і вечерю сяку-таку зготувала, і діти щебетливою розмовою душу звеселили. То від них старий і дізнався про Горпинине горе — і про смерть чоловіка, і про болячки.

Полягали спати. Та лише стала дванадцята година, як вхідні двері рипнули і до сіней зайшов високий чоловік. Постояв на порозі, наче через щось перечепився, тоді стріпнув головою і рушив до хати далі. Місяць був уповні, отак, як нині, онучко, і гість на лаві добре розгледів панка. Старий побожно перехрестився, але здійснити галас снаги не вистачило. Якась сила наслала на нього сон.

Уранці він про побачене розповів жінці. І описав того пана, що був уночі в хаті. Та здивовано дивилася на старого, наче мару побачила. А потім розплакалася. Вона ж думала, що то сон. Бо хіба так буває? Чоловік її помер, пів року минуло. А що він їй сниться щоночі, спочатку жінка навіть рада була. Та останнього